

Sygn. akt VII U 565/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Ołtarzewska

Protokolant: stażysta Justyna Łącka

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2016 r. w Gdańsku

sprawy G. R. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek odwołania G. R. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 29 lutego 2016 r. nr (...) - (...) - SP6 - (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonej G. R. (1) prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 25 listopada 2015r.

Maria Ołtarzewska

Sygn. akt VII U 565/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 lutego 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej G. R. (1) prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie przepisu art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 170 j.t. ze zm.), dalej: ustawa przedemerytalna, w związku z brakiem uprawnień – bowiem wbrew informacji ze świadectwa pracy z dnia 02 lutego 2015 r. o ustaniu zatrudnienia na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 k.p. w związku z likwidacją zakładu pracy, pracodawca nie zgłosił wyrejestrowania prowadzonej działalności zarówno w systemie pozwanego, ani też spółka nie została wykreślona z Krajowego Rejestru Sądowego (k. 90 akt rentowych).

Odwołanie z dnia 11 marca 2016 r. od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona G. R. (1), wskazując, iż do ustania jej zatrudnienia doszło w związku z likwidacją zakładu pracy, pracodawca opuścił teren na którym prowadził działalność gospodarczą. Ubezpieczona wniosła o przesłuchanie świadków na w/w okoliczność.

W odpowiedzi z dnia 05 kwietnia 2016 r. na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona G. R. (1), urodzona w dniu (...), w dniu 24 listopada 2015 r. złożyła do pozwanego organu rentowego wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego.

dowód: wniosek o świadczenie przedemerytalne z dnia 24 listopada 2015 r. – k. 1-5 akt rentowych

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczona udowodniła staż sumaryczny w wymiarze łącznie 34 lat.

dowód: raport ustalania uprawnień do świadczenia – k. 86-89 akt rentowych, poświadczenia do celów emerytalno-rentowych – k. 40-41, 44-45, 47, 50, 52, 54-55 akt rentowych

W okresie od dnia 01 sierpnia 2009 r. do dnia 31 stycznia 2015 r. ubezpieczona G. R. (1) zatrudniona była w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) sp. z o.o. w G. na stanowisku sprzedawcy.

Spółka, mająca siedzibę w G. przy ul. (...), zajmowała się ogrodnictwem i zatrudniała w/w okresie kilkanaście osób (w grudniu 2014 r. były to już tylko 3-4 osoby). Wspólnikami w spółce są T. K. i W. K. – bracia, synowie twórcy przedsiębiorstwa (...).

Ubezpieczona – pomimo formalnego stanowiska sprzedawcy – faktycznie zajmowała się poza sprzedażą również pracą w ogrodzie i szklarniach w ramach sklepu. W sklepie sprzedawano zarówno rośliny, nawozy, środki ochrony, nasiona oraz sprzęt ogrodniczy, jak również artykuły zoologiczne.

Wnioskodawczyni powzięła informację o likwidacji zakładu pracy po powrocie do pracy (po okresie zwolnienia lekarskiego) w październiku 2014 r. – część asortymentu została zbyta na rzecz innego przedsiębiorstwa ogrodniczego, reszta była sprzedawana z dużym upustem, część sprzętu przekazano pobliskiej szkole. Przez jakiś czas po rozwiązaniu z ubezpieczoną stosunku pracy, na terenie stały nadal szklarnie – które następnie uległy częściowemu uszkodzeniu (zostały stłuczone szyby), a następnie również zostały zabrane. Obecnie na terenie przedsiębiorstwa nie pozostało nic z majątku pracodawcy.

Likwidacja zakładu pracy nastąpiła – jak to wskazywał pracownikom K. K. (1) przy wręczeniu wypowiedzeń – w związku z upływającym okresem, na jaki zawarta została umowa dzierżawy gruntu, na którym działało przedsiębiorstwo (...) w G.. Właściciel nieruchomości – Gmina Miasto G. – był skłonny przedłużyć dzierżawę wyłącznie na niezbyt długi okres (maksymalnie 2 lata), zaś wspólnicy w związku ze złym stanem m.in. szklarni musieliby poczynić duże inwestycje w infrastrukturę i zabudowania przedsiębiorstwa – na co się ostatecznie nie zdecydowali.

Pracownicy w dużej mierze w okresie wypowiedzenia wykorzystywali zaległy urlop wypoczynkowy. W styczniu 2015 r. nie była już prowadzona sprzedaż – wyłącznie porządkowano teren przedsiębiorstwa.

Stosunek pracy wnioskodawczyni ustał z dniem 31 stycznia 2015 r. w związku z likwidacją pracodawcy – co zostało wskazane w oświadczeniu zakładu pracy o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem z dnia 20 października 2014 r.

Miesiąc wcześniej – tj. z dniem 31 grudnia 2014 r. – ustał stosunek pracy pomiędzy pracodawcą a wszystkimi pozostałymi pracownikami zakładu, m.in. z ogrodnikiem Z. K. (pracował ok. 5 lat) oraz sprzedawcą A. C.. Nastąpiło to również w związku z likwidacją pracodawcy.

Różnica w zakresie daty ustania zatrudnienia ubezpieczonej (31 stycznia 2015 r.) a datą ustania zatrudnienia pozostałych pracowników zakładu (31 grudnia 2014 r.) wynikała z faktu, iż chorowała ona i przebywała na zwolnieniu lekarskim do dnia 19 października 2014 r. i dopiero w dniu 20 października 2014 r. pracodawca, po jej powrocie ze zwolnienia lekarskiego, mógł złożyć pracownikowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem.

Pracodawca ubezpieczonej nie kontynuuje prowadzenia działalności gospodarczej, nie zatrudniło żadnych pracowników.

Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) sp. z o.o. w G. nie zostało wykreślone z Krajowego Rejestru Sądowego, w rejestrze tym brak jest również adnotacji odnośnie otwarcia likwidacji przedsiębiorstwa. Nadal widnieje ono również w Kompleksowym Systemie Informatycznym pozwanego jako podmiot prowadzący działalność.

Po dniu 31 grudnia 2014 r. płatnik składek Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) sp. z o.o. w G. nie zgłaszał do ubezpieczeń żadnego ubezpieczonego – ich wyrejestrowanie nastąpiło z dniem 01 stycznia 2015 r. z wyjątkiem ubezpieczonej G. R. (1), w której przypadku wyrejestrowanie nastąpiło z dniem 01 lutego 2015 r.

W ramach deklaracji ZUS DRA i raportów imiennych za styczeń 2015 r. pracodawca wykazał 7 ubezpieczonych – w tym za 6 ubezpieczonych złożono raporty imienne, na rzecz których dokonano wypłat po ustaniu tytułu do ubezpieczenia (kod 3000).

W ramach deklaracji ZUS DRA i raportów imiennych za luty 2015 r. pracodawca wykazał wyłącznie G. R. (1), ze wskazaniem na jej rzecz wypłat po ustaniu tytułu do ubezpieczenia (kod 3000).

dowód: świadectwo pracy z dnia 02 lutego 2015 r. – k. 33-34 akt rentowych, rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z dnia 20 października 2014 r. – k. 35 akt rentowych, pismo z Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 29 stycznia 2016 r. – k. 79 akt rentowych, notatka służbowa pracownika pozwanego z dnia 11 lutego 2016 r. – k. 81 akt rentowych, aktualna informacja z KRS – k. 100-103 akt rentowych, świadectwo pracy świadka Z. K. – k. 93-94 akt rentowych i k. 3-4 akt sprawy, świadectwo pracy świadka A. C. – k. 97-98 akt rentowych i k. 7-8 akt sprawy, pismo procesowe pozwanego z dnia 24 maja 2016 r – k. 23 akt sprawy, zeznania ubezpieczonej oraz świadków Z. K. i A. C. – protokół skrócony k. 24-26 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 27 akt sprawy, zaświadczenie o wypłaconych zasiłkach z ubezpieczenia społecznego z dnia 03 grudnia 2015 r. - k. 57 akt rentowych

Od dnia 19 maja 2015 r. wnioskodawczyni jest zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w G. jako bezrobotna, z prawem do zasiłku od dnia 19 maja 2015 r. do dnia 17 maja 2016 r., a 180-dniowyokres pobierania zasiłku upłynął w dniu 15 listopada 2015 r.

Do dnia 20 listopada 2015 r. ubezpieczona nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych, albo udziału w szkoleniu lub przygotowaniu zawodowym w miejscu pracy.

dowód: zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy w G. z dnia 20 listopada 2015 r. – k. 37 akt rentowych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 29 lutego 2016 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonej G. R. (1) prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie przepisu art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 poz. 170 j.t. ze zm.), dalej: ustawa przedemerytalna, w związku z brakiem uprawnień – bowiem wbrew informacji ze świadectwa pracy z dnia 02 lutego 2015 r. o ustaniu zatrudnienia na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 k.p. w związku z likwidacją zakładu pracy, pracodawca nie zgłosił wyrejestrowania prowadzonej działalności zarówno w systemie pozwanego, ani też spółka nie została wykreślona z Krajowego Rejestru Sądowego.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie przyznania świadczenia przedemerytalnego z dnia 29 lutego 2015 r. – k. 90 akt rentowych

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych pozwanego. Nie były one kwestionowane przez żadną ze stron postępowania co do ich prawdziwości i rzetelności. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania wnioskodawczyni oraz świadków A. C. i Z. K., bowiem w ocenie Sądu zasługują na walor wiarygodności jako spontaniczne, tym bardziej, że ich zeznania razem z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym tworzą zwartą, spójną i logiczną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej G. R. (1) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 poz. 170 j.t. ze zm.), dalej: ustawa przedemerytalna, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

Bezspornym w sprawie było, iż ubezpieczona wykazała wymagany 34-letni okres uprawniający do emerytury – czego pozwany nie kwestionował i co wynikało z notatki kolegialnej (k. 85 akt rentowych) oraz uzasadnienia samej spornej decyzji (k. 90v akt rentowych).

W myśl ustępu 3 wskazanego przepisu, świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1. nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;
2. w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;
3. złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W szczególnie uzasadnionych przypadkach Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin złożenia wniosku, o którym mowa w ustępie 3 pkt 3 ustawy przedemerytalnej.

Zgodnie z art. 7 ust. 3 tejże ustawy do wniosku [o świadczenie przedemerytalne] dołącza się dowody uzasadniające prawo do świadczenia przedemerytalnego, w tym decyzję o utracie prawa do zasiłku dla bezrobotnych lub informację o upływie 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 2 ust. 3, a także dowody wymagane do ustalenia prawa do emerytury oraz jej wysokości, określone przepisami ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W niniejszym postępowaniu bezspornym było także, iż upłynął 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, w którym ubezpieczona G. R. (1) nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych albo udziału w szkoleniu lub przygotowaniu zawodowym w miejscu pracy – co potwierdza stosowne zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy w G. z dnia 20 listopada 2015 r. (k. 37 akt rentowych). Niewątpliwie także wnioskodawczyni była zatrudniona u w/w pracodawcy przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy (łącznie lata 2009-2015 – k. 33 akt rentowych), pozostaje zarejestrowana jako bezrobotna (k. 37 akt rentowych), jak również złożyła wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez Powiatowy Urząd Pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych (k. 1 i 37 akt rentowych).

Rozważenia przez Sąd wymagała wyłącznie kwestia tego, czy do rozwiązania stosunku pracy przez pracodawcę ze skarżącą doszło z powodu likwidacji pracodawcy – czego potwierdzenie oznaczałoby spełnienie przez skarżącą kryteriów do przyznania wnioskowanego świadczenia w myśl art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy przedemerytalnej. Spór zatem w sprawie ogniskował się na ustaleniu zaistnienia lub też braku ustawowej przesłanki w postaci ustania stosunku pracy z powodu likwidacji pracodawcy.

Na wstępie rozważań wskazać należy, iż mając na względzie specyfikę postępowania w sprawach ubezpieczeń społecznych oraz fakt, iż w przedmiotowej sprawie pomiędzy wnioskodawczynią a organem ubezpieczeń społecznych powstał spór dotyczący obowiązku ubezpieczeń społecznych – Sąd Okręgowy uznał, że przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy zasadnicze znaczenie winna znaleźć zasada wyrażona w art. 6 k.c., zastosowana odpowiednio w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sama zasada skonkretyzowana w art. 6 k.c., jest jasna. Ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga pierwsza, część ogólna. Stanisław Dmowski i Stanisław Rudnicki, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2005 r., wydanie 6). Również judykatura stoi na takim stanowisku, czego wyrazem jest wyrok Sądu Najwyższego – Izba Cywilna i Administracyjna z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, w którym wyrażono pogląd, iż „Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia excepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa”.

Przenosząc powyższą regułę na grunt niniejszej sprawy przyjąć należy, iż skarżąca decyzję pozwanego organu, zaprzeczając jego twierdzeniom, który na podstawie przeprowadzonego postępowania dokonał niekorzystnych dla ubezpieczonej ustaleń, winna była w postępowaniu przed Sądem nie tylko podważyć trafność poczynionych w ten sposób ustaleń dotyczących prawa do świadczenia przedemerytalnego, ale również, nie ograniczając się do polemiki z tymi ustaleniami, wskazać na okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym, z których możliwym byłoby wyprowadzenie wniosków i twierdzeń zgodnych z jej stanowiskiem reprezentowanym w odwołaniu od decyzji.

W ocenie Sądu Okręgowego, dokonanej na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, ubezpieczona G. R. (1) zdołała wykazać, iż do rozwiązania z nią stosunku pracy doszło z powodu likwidacji pracodawcy.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga, iż z dokumentów wynika, iż w okresie od dnia 01 sierpnia 2009 r. do dnia 31 stycznia 2015 r. ubezpieczona G. R. (1) zatrudniona była w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) sp. z o.o. w G. na stanowisku sprzedawcy (świadcstwo pracy z dnia 02 lutego 2015 r., wypowiedzenie z dnia 20 października 2014 r. - k. 33-35 akt rentowych) – co było okolicznością w sprawie de facto bezsporną. Spółka, mająca siedzibę w G. przy ul. (...), zajmowała się ogrodnictwem i zatrudniała w w/w okresie kilkanaście osób (w grudniu 2014 r. były to już tylko 3-4 osoby). Wspólnikami w spółce są T. K. i W. K. – bracia, synowie twórcy przedsiębiorstwa (...). Ubezpieczona – pomimo formalnego stanowiska sprzedawcy – faktycznie zajmowała się poza sprzedażą również pracą w ogrodzie i szklarniach. Okoliczności powyższe wynikały zarówno z dokumentów (aktualna informacja z KRS – k. 100-103 akt rentowych), jak i zeznań ubezpieczonej oraz świadków Z. K. i A. C. - współpracowników skarżącej z okresu pracy w w/w spółce.

Jak wynika ze zgromadzonego i wnikliwie ocenionego przez Sąd Okręgowy materiału dowodowego, wnioskodawczyni powzięła informację o likwidacji zakładu pracy po powrocie do pracy w październiku 2014 r. – część asortymentu została zbyta na rzecz innego przedsiębiorstwa ogrodniczego, reszta była sprzedawana z dużym upustem, część sprzętu przekazano pobliskiej szkole. Przez jakiś czas na terenie stały nadal szklarnie – które następnie uległy częściowemu uszkodzeniu (zostały stłuczone szyby), a następnie również zostały zabrane. Świadkowie bardzo obrazowo określili obecny stan nieruchomości jako „teren zaorany”. Sąd wziął w tym zakresie pod uwagę również zeznania świadka C.,

która podała, iż zamieszkuje niedaleko swojego ówczesnego miejsca pracy i wie, że tak właśnie wygląda teren byłego zakładu pracy. Obecnie na terenie przedsiębiorstwa nie pozostało nic z majątku pracodawcy.

Bardzo istotne w ocenie Sądu jest to, iż likwidacja zakładu pracy nastąpiła – jak to wprost wskazywał pracownikom K. K. (1) przy wręczeniu wypowiedzeń – w związku z upływającym okresem, na jaki nastąpiła na rzecz spółki umowna dzierżawa gruntu, na którym działało przedsiębiorstwo (...) w G.. Właściciel nieruchomości – Gmina Miasta G. – był skłonny przedłużyć dzierżawę wyłącznie na niezbyt długi okres (maksymalnie 2 lata), zaś wspólnicy w związku ze złym stanem m.in. szklarni musieliby poczynić duże inwestycje w infrastrukturę i zabudowania przedsiębiorstwa – na co się ostatecznie nie zdecydowali. Okoliczności te dokładnie, nadto w sposób całkowicie zbieżny, opisali świadkowie K. i C.. Pracownicy w dużej mierze w okresie wypowiedzenia wykorzystywali zaległy urlop wypoczynkowy (w tym przesłuchani świadkowie). W styczniu 2015 r. nie była już prowadzona sprzedaż – wyłącznie porządkowano teren przedsiębiorstwa.

Kluczowe w sprawie zdaniem Sądu były ustalenia odnośnie stanu zatrudnienia zakładu pracy ubezpieczonej w spornym okresie. I tak, stosunek pracy skarżącej ustał z dniem 31 stycznia 2015 r. w związku z likwidacją pracodawcy – co zostało wskazane w oświadczeniu zakładu pracy o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem z dnia 20 października 2014 r. Miesiąc wcześniej – tj. z dniem 31 grudnia 2014 r. – ustał stosunek pracy pomiędzy pracodawcą a wszystkimi pozostałymi pracownikami zakładu, m.in. z ogrodnikiem Z. K. (pracował ok. 5 lat) oraz sprzedawcą A. C.. Nastąpiło to również w związku z likwidacją pracodawcy (na co wskazują, poza zeznaniami świadków, ich świadectwa pracy – k. 93-94 akt rentowych i k. 3-4 akt sprawy; k. 97-98 akt rentowych i k. 7-8 akt sprawy). Poza zeznaniami świadków oraz ich świadectwami pracy, okoliczność powyższa wynika z pisma procesowego pozwanego z dnia 24 maja 2016 r (k. 23 akt sprawy), złożonego w wykonaniu zobowiązania Sądu, które wskazuje, iż po dniu 31 grudnia 2014 r. płatnik składek Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) sp. z o.o. w G. nie zgłaszał do ubezpieczeń żadnego ubezpieczonego – ich wyrejestrowanie nastąpiło z dniem 01 stycznia 2015 r. z wyjątkiem ubezpieczonej G. R. (1), w której przypadku wyrejestrowanie nastąpiło z dniem 01 lutego 2015 r. W ramach deklaracji ZUS DRA i raportów imiennych za styczeń 2015 r. pracodawca wykazał, poza G. R. (1), wyłącznie 6 innych ubezpieczonych, na rzecz których dokonano wypłat po ustaniu tytułu do ubezpieczenia (kod 3000). W ramach zaś deklaracji ZUS DRA i raportów imiennych za luty 2015 r. pracodawca wykazał wyłącznie G. R. (1), ze wskazaniem na jej rzecz wypłat po ustaniu tytułu do ubezpieczenia (kod 3000).

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe wyjaśniło również, z czego wynika powyższa różnica w zakresie dat ustania zatrudnienia ubezpieczonej i pozostałych pracowników spółki (...). Różnica w zakresie daty ustania zatrudnienia ubezpieczonej (31 stycznia 2015 r.) a datą ustania zatrudnienia pozostałych pracowników zakładu (31 grudnia 2014 r.) wynikała bowiem z faktu, opisanego dokładnie przez ubezpieczoną w ramach zeznań, iż chorowała ona i przebywała na zwolnieniu lekarskim do dnia 19 października 2014 r. (zaświadczenie o wypłaconych zasiłkach z ubezpieczenia społecznego z dnia 03 grudnia 2015 r. - k. 57 akt rentowych) i dopiero w dniu 20 października 2014 r. pracodawca, po powrocie ze zwolnienia lekarskiego, mógł złożyć pracownikowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem.

Wreszcie wskazać należy, że pracodawca ubezpieczonej nie kontynuuje prowadzenia działalności gospodarczej i nie zatrudnił żadnych nowych pracowników.

Argumentacja pozwanego w zakresie odmowy skarżącej prawa do świadczenia przedemerytalnego opierało się wyłącznie na kwestii tego, iż przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) sp. z o.o. w G. nie zostało wykreślone z Krajowego Rejestru Sądowego, w rejestrze tym brak jest również adnotacji odnośnie otwarcia likwidacji przedsiębiorstwa. Nadal widnieje ono również w Kompleksowym Systemie Informatycznym pozwanego jako podmiot prowadzący działalność (k. 90 akt rentowych i k. 9v akt sprawy). Mając na uwadze dokumentację akt rentowych, wątpliwości powyższe należało uznać za uzasadnione – jednakże przeprowadzone sądowe postępowanie odwoławcze daje podstawy, aby rozwiązać je na korzyść wnioskodawczynie.

Sąd Okręgowy z urzędu wziął pod uwagę, iż w myśl art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1142 j.t. ze zm.), dalej: ustawa o KRS, domniemywa się, że dane wpisane do Rejestru są prawdziwe.

Doktryna w sposób ugruntowany przyjmuje, iż przepis powyższy przewiduje niezwykle istotne domniemanie wiarygodności danych w Krajowym Rejestrze Sądowym. Stanowi ono dopełnienie zawartej w art. 14 ustawy o KRS gwarancji pewności obrotu. Na jego podstawie można przyjąć, że dane widniejące w Rejestrze są zgodne ze stanem rzeczywistym. Jak jednak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 14 marca 2012 r., II CSK 328/11, ustanowione w tym przepisie domniemanie jest domniemaniem prawnym w rozumieniu art. 234 k.p.c., wiąże zatem sąd w postępowaniu cywilnym, z tym że może być obalone, ponieważ ustawa tego nie wyłącza. W przypadku wzruszenia domniemania przewidzianego w art. 17 ust. 1 ustawy o KRS ciężar wykazania faktu, że dane wpisane do rejestru nie są prawdziwe, spoczywa na osobach, które z okoliczności tej wywodzą skutki prawne (Monika Dębska, Komentarz do art. 17 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, Lex 2013; Agnieszka Michnik, Komentarz do art. 17 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, Lex 2013). Co istotne, pogląd powyższy należy uznać za utrwalony i ugruntowany nie tylko w judykaturze sądów powszechnych, ale także administracyjnych (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 11 kwietnia 2014 r., IV SA/Gl 672/13).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy w ocenie Sądu Okręgowego przyjąć należało, iż domniemanie powyższe – oparte na informacji z Krajowego Rejestru Sądowego – zostało przez ubezpieczoną skutecznie podważone i obalone w postaci przedłożonych dokumentów dotyczących jej samej oraz obydwójga świadków oraz w oparciu o zeznania przesłuchanych w sprawie osób – z których w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości Sądu wynika, iż Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) sp. z o.o. w G. zaprzestało działalności w związku z likwidacją, uprzednio wypowiedziawszy umowy o pracę wszystkim pracownikom (z których ostatnim była G. R. (1) – co wynikało z korzystania z nią uprzednio ze zwolnienia lekarskiego) i nie zatrudniając następnie w ich miejsce żadnych innych pracowników, jak również zlikwidowane zostało fizycznie całe gospodarstwo (...) mieszczące się dotychczas w G. przy ul (...), gdzie obecnie znajduje się pusty i niezagospodarowany teren.

Sąd Okręgowy pragnie podkreślić w tym miejscu, iż pracownik nie ma wpływu na działanie i ewentualne zaniechania pracodawcy – w szczególności nie ponosi odpowiedzialności za to, iż spółka nie dopełniła formalności w zakresie zgłoszenia zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej. Postępowanie takowe ma zaś kluczowe znaczenie w zakresie umożliwienia pracownikom skutecznego ubiegania się o prawo do świadczeń emerytalno-rentowych.

Sąd nie ma zatem wątpliwości, iż powyżej ustalony stan faktyczny odpowiada trwałemu, i de facto całkowitemu, zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej – oznaczając w dalszej kolejności, iż rozwiązanie stosunku pracy ubezpieczonej, kwestionowane w zakresie przyczyny przez pozwanego, nastąpiło z powodu likwidacji pracodawcy – zatem w taki sposób, jak ustawodawca przewidział w przytoczonym jako podstawa spornej decyzji art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. uwzględnił odwołanie ubezpieczonej G. R. (1) i zmienił zaskarżoną decyzję pozwanego organu z dnia 29 lutego 2016 r., przyznając skarżącej prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 25 listopada 2015 r. tj. od dnia następnego po złożeniu wniosku o świadczenie (k. 1 akt rentowych), stosownie do treści art. 7 ust. 1 powołanej wyżej ustawy.

Stanowisko takie znajduje odzwierciedlenie w judykaturze, która przyjmuje, iż organ rentowy przyznaje świadczenie przedemerytalne wyłącznie od następnego dnia po złożeniu wniosku, a nie po spełnieniu wszystkich warunków do jego otrzymania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 marca 2013 r., III AUa 1373/12, w związku z art. 7 ust. 1 ustawy przedemerytalnej).

SSO Maria Ołtarzewska